

Geboren om te sterven

Kees Krick

Licentie

Dit werk is gelicenseerd onder de Creative Commons-licentie met als specificatie 'Naamsvermelding - NietCommercieel - GeenAfgeleideWerken 3.0 Nederland licentie'. Dit houdt in dat gebruiker het werk mag kopiëren, verspreiden en doorgeven onder naamsvermelding van de auteur. Commercieel gebruik is niet toegestaan. Bewerken is niet toegestaan. Afwijken van deze licentie is niet toegestaan zonder toestemming van de auteur.

www.keeskrick.com

1.

Hij opende zijn ogen en werd zich bewust van zijn lichaam. Een lichte tinteling in zijn armen, de benen die nog wat slapjes aanvoelden, zijn geest onwennig onder de veelheid aan impulsen waarmee zijn zintuigen hem plotsklaps bestookten. Om hem heen werden nu ook de anderen wakker. Hoge plafondlampen floepten aarzelend aan en vulden de zaal met een steriel licht. Er klonk gekraak, waarna een monotone stem uit een luidspreker dreunde: ‘Dames en heren, maakt u zich gereed voor uw eerste werkdag.’

Charlie Negen was zijn naam en direct na het stickeren stuurden ze hem naar de loods. Daar stond een lijvige man in een donker pak hem al bij de ingang op te wachten. De man gebaarde dat Charlie moest voortmaken, draaide zich om en verdween zonder een reactie af te wachten de loods in. Juist toen Charlie naar binnen wilde stappen, kwam er een slungelige jongeman naar buiten, die abrupt bleef staan toen zijn blik op Charlie Negen viel. Charlie knikte vriendelijk naar hem, waarop de jongeman verlegen zijn ogen neersloep en snel verder liep. Verbaasd keek Charlie hem na.

De gezette man stak zijn hoofd buiten de deur. ‘Maak eens voort, Charlie Negen.’ Hij had een gejaagde blik in zijn ogen en wuifde driftig met zijn hand ‘We zitten erg verlegen om je.’

Snel glipte Charlie naar binnen. Daar werd een mollige hand op zijn schouder gelegd die hem dieper de loods inleidde. ‘Nou, daar staat hij dan,’ zei de man. ‘Neem plaats en bereid je voor op de rit.’

Charlie Negen knikte en ging achter het stuur van de fonkelnieuwe wagen zitten. Ook al was dit de eerste auto die hij in zijn leven zag, hij wist exact wat hij moest doen en wat er van hem verwacht werd. Alle benodigde informatie was in zijn brein ingeprent. Charlie klikte de veiligheidsgordel vast, stelde de spiegels af, schoof wat heen en weer tot hij comfortabel zat en startte de motor. Er klonk beheerst gebrul vanonder de motorkap.

Met het koppelingspedaal ingedrukt schakelde hij rustig naar de eerste versnelling en keek ontspannen naar de lamp aan de overkant van de loods: rood. Een rij felwitte lampen langs het traject flitste aan en de dikke man maakte zich in allerijl uit de voeten. In een met een glazen wand afgeschermd hoek van de ruimte keek een handvol technici vol verwachting toe en een tiental camera's begon te draaien. Charlie Negen negeerde dit alles. Heel zijn wereld bestond op dat moment uit slechts één rode lamp.

Oranje. Geel. Groen!

Zonder aarzeling drukte hij het gaspedaal diep in en liet de koppeling abrupt opkomen. De motor brulde, wielen spinden en een indringende rubberlucht drong de auto in. De wagen schoot naar voren en Charlie Negen werd tegen de rugleuning gedrukt. Op een immens beeldscherm aan een zijwand begonnen cijfers te rollen. De gele blokklijn op de vloer leek alsmaar sneller en sneller opgeslokt te worden door de motorkap van de voortrazende auto. Charlie Negen schakelde zonder erbij na te denken. Hij bespeelde de pedalen. Het was alsof hij nooit anders had gedaan. Charlie Negen gaapte, wreef in een oog en boog lichtjes naar voren. De ene hand losjes aan het stuur, met de andere tastte hij langs het dashboard tot hij de radio vond.

Met een vingertop beroerde hij een verlicht knopje tot plotseling de geluidsgolven door de auto denderden. Het motorgebrul werd er bijna door overstemd. Hij schudde zijn hoofd. Saai, een andere zender dan maar. Charlie Negen tikte op het knopje alsof hij een urgent morsebericht verstuurde. Flinters van muziek wisselden elkaar in hoog tempo af terwijl de radiozenders voorbij vlogen.

Heel even rukte hij zijn blik los van het display, keek langs de spaken van het stuurwiel door de voorruit – en verstijfde. Zijn vingertop zweefde luttele millimeters boven de zenderknop. Maar nog dichterbij de auto doemde een immense betonnen wand op.

2.

Hij snoof een indringende geur op. Er klonken piepjes. Hij hoorde geroezemoes en een telefoon die overging. Voetstappen die hol weerklonken in wat een lange gang kon zijn. Charlie Negen opende zijn ogen, schoot overeind, stond op en meteen begon de wereld als een bezetene om hem heen te draaien. Snel sloot hij zijn ogen, niet dat het ook maar iets hielp. Het felle licht deed pijn aan zijn ogen en hij had al zo'n barstende hoofdpijn en ook nog spierpijn in heel zijn lichaam.

‘Doet u toch rustig aan!’ klonk een geschrokken stem. Zachte handen vingden hem op voordat hij tegen de vlakte ging en gewillig liet hij zich terug op bed zakken. Langzaam namen de duizelingen af. De pijnen in zijn lichaam bleven helaas.

‘Langzaam rechtop gaan zitten, even wachten en dan pas voorzichtig opstaan.’ Een verpleegkundige keek hem bezorgd aan. ‘Kom, ik help u een handje.’

Even later stond hij naast het bed, waarna de verpleegkundige hem voorzichtig losliet.

‘Neemt u plaats in de wachtkamer, die bevindt zich een stukje verderop in de gang.’ De man gaf hem een duwtje in de goede richting. ‘Rustig lopen, vooral niets overhaasten.’

Charlie Negen haalde opgelucht adem terwijl hij plaatsnam in de wachtruimte. Zijn stoel was hard en slecht gevormd, zodat zitten in zijn toestand niet echt een pretje was. De wachtruimte was oersaai. Er was niets om naar te kijken of om te lezen. Vanuit de naastgelegen ruimte klonken gedempte stemmen, maar verstaan wat er gezegd werd kon hij niet. Charlie zuchtte verveeld en ging iets verzitten om een paar pijnlijke spieren te ontlasten.

Naast hem zat een man, maar verder was de kamer verlaten. Zijn buurman leek niet om een praatje verlegen te zitten en zat de hele tijd nerveus aan zijn vingers te frummelen. Daar zat Charlie Negen dan, met niets te zien, niets te lezen, niets te doen. Het begin van de eerste werkdag was altijd een beetje rommelig, dat was hem verteld, maar dit had hij niet verwacht. Het geluid in de kamer ernaast nam onverwachts in volume toe. Charlie spitste juist zijn oren, toen de deur piepend openging en een vrouw de hand van de arts schudde. Ze verliet de wachtruimte en de arts trok zich terug op zijn kamer, waarna de deur zich met een nog indringender piepgeluid sloot.

Het werd weer stil en meteen was de verveling terug. Er viel niets te beleven. Hoewel? Charlie voelde zijn nekharen kriebelen en keek opzij. Dat dacht hij al. Zijn buurman zat hem

ineens aandachtig te bestuderen. Hij had een puntig sikje en een geheimzinnig trekje op zijn gezicht. De man boog zich bedachtzaam naar hem toe. ‘Hé knul. Vijfde rit maken?’

‘Sorry?’

‘Ik kan je matsen. Je mag mijn vijfde rit overnemen. Ruilen voor de jouwe.’ Toen Charlie zijn mond opende, vervolgde de man snel: ‘Denk goed na voordat je antwoord geeft. Het is een eenmalige aanbieding.’

Charlie Negen stond in tweestrijd.

‘Je moet snel beslissen, anders ga ik gewoon naar een ander.’

Die slinkse blik. En zag Charlie daar een glimp van een krampachtig ingehouden lachje?

‘Velen zouden deze kans met beide handen aangrijpen, knul!’ Er klonk weinig overtuiging in zijn stem, alsof de man al aanvoelde dat het een verloren strijd was.

Charlie schudde afwezig zijn hoofd. Zijn aandacht werd inmiddels getrokken door een oudere man die de wachtkamer binnen kwam lopen. Met een heldere blik leek hij de ruimte nauwgezet in zich op te nemen. Terwijl de man bedaard op een lege stoel afstapte, bleven zijn ogen continu op Charlie Negen rusten. Met een hand veegde hij eerst zorgvuldig de stoelzitting schoon en pas toen nam hij plaats. Met een ietwat koele blik keek hij de man met de sik aan, die nerveus op zijn stoel begon te schuiven.

Er klonk een inmiddels bekend gepiep en geknars. Daar verscheen de arts om de hoek van zijn kamerdeur.

‘Je moet het nu zeggen!’ siste de man met het sikje, terwijl hij langzaam opstond.

De oudere man sprong plotseling op en ging pal voor de man met de sik staan. ‘Je hebt deze nieuweling toch hopelijk niet een van je mooie aanbiedingen gedaan, Vos?’

‘Jou krijg ik nog wel!’ De man die Vos genoemd werd duwde de oudere man ruw opzij en snelde de kamer van de arts binnen.

De andere man nam plaats naast Charlie Negen en bestudeerde hem ongegeneerd van top tot teen. ‘Wat is het toch wennen zo’n eerste dag, vind je niet?’ vroeg hij onverwachts.

Charlie Negen keek hem vragend aan.

De man wees. ‘De stickers. Ik pik de nieuwelingen er zo uit.’

Charlie Negen knikte begrijpend. Dat had hij zelf moeten bedenken. ‘Dan heb jij er al flink wat testritten opzitten.’ De stickers van de man waren verkleurd en Charlie zag een paar flink beschadigen. Ondiepe krassen, maar ook een paar scheuren en de hoekpunten die loslieten en omkrulden. Zijn eigen stickers waren rimpelloos, smetteloos schoon en hadden opvallend heldere kleuren.

‘Bravo Zes.’ De man stak zijn hand uit.

‘Charlie Negen.’

Ze schudden handen.

‘Bevalt het werk?’ vroeg Charlie Negen.

Bravo Zes haalde zijn schouders op. ‘Het went. Ik heb er nu vier ritten opzitten, dus er gloort licht aan het einde van mijn tunnel.’ Hij trok een ketting onder zijn hemd vandaan. Fijne schakels van puur goud fonkelden in het lamplicht. Er hing een fonkelende kristallen hanger aan de ketting, met daarop dezelfde afbeelding als op de stickers die iedereen op zijn lichaam droeg. ‘Verdiend dankzij mijn uitzonderlijk goede resultaten. Zelf vind ik dat ik puur geluk heb gehad, maar dat zeg ik uiteraard niet tegen de Regelaar.’

‘De Regelaar? Wie is dat?’

‘Het nerveuze dikke mannetje die de tests begeleidt. Je hebt hem vast al ontmoet. Hij bepaalt het rooster en coördineert alles. Bij hem kun je ritten omwisselen, mits je het vooraf onderling geregeld hebt. Zolang de testritten netjes volgens planning doorgaan, kan er heel veel bij hem.’

Charlie Negen knikte en keek Bravo Zes schattend aan. Deze man had er al vier ritten opzitten! Er zat een oude rot naast hem. ‘Is het echt waar wat ze fluisteren?’

‘Wat is waar?’

‘Dat jij nu nog maar één keer hoeft.’

De man liet een daverende lach horen. ‘Jij hebt met Vos gesproken. Wilde hij weer ruilen?’

Charlie Negen knikte. ‘Had ik het moeten doen? Heb ik een unieke kans gemist?’

‘Luister. Snel een extra testrit rijden om even lekker te scoren lijkt aantrekkelijk, maar onthoud dat één moment van onoplettendheid je al fataal kan worden. Je moet je bij dit werk

tot het uiterste concentreren en daarom is een korte rust en herstelperiode tussen twee ritten cruciaal. Voor een groentje klinkt vijf ritten als een eitje, maar ik weet beter.’ Zijn gezicht betrok en hij staaarde voor zich uit.

‘Ja, je moet je gedachten er wel bijhouden. Als je even niet oplet kan het gigantisch fout gaan,’ verzuchtte Charlie Negen. In gedachten zag hij de muur, die enorme massa beton opnieuw voor de auto opdoemen.

De man hoorde hem niet. ‘Nummer vijf is het zwaarst. Zwaarder dan welke rit ook. Velen hikken er tegenaan en willen dolgraag met iemand ruilen, in een radeloze poging het onvermijdelijke te ontlopen. Maar uitstel verandert nooit in afstel. Uiteindelijk word je toch weer opgeroepen en meer dan twee keer ruilen is ten strengste verboden.’

‘Ik heb vandaag pas mijn eerste rit gereden, maar ik maakte een domme fout. Lette niet op. Zette net de radio op een andere zender...’

‘Je deed wát!’ De man staaarde hem aan, zijn mond half open. ‘Luister! Je doet je werk, je rijdt je ritten. Niets minder, maar vooral ook niets meer. Dacht je soms dat het een plezierritje was?’ Hij imiteerde Charlie Negen: ‘Ik zocht even een andere zender, ik heb die geel-met-zwart geblokte muur die zo enorm felverlicht wordt door een twintigtal lampen echt niet gezien hoor.’

Charlie Negen staaarde naar zijn voeten en voelde zich steeds kleiner worden.

‘Je hebt geluk gehad. Hopelijk is je overlevingsdrang nu zo geprikkeld dat je alle volgende ritten moeiteloos overleeft. Ook de beruchte vijfde. Inderdaad: je laatste, als het allemaal waar is wat men fluistert.’

‘Jij gaat vandaag of morgen al voor je vijfde rit. Als ik met Vos ruil...’

‘Gelul!’ riep de man. ‘Dat geloof je toch zelf niet...’ Hij kreeg geen kans zijn verhaal af te maken, want Vos - Victor twee bleek zijn echte naam te zijn - verliet de spreekkamer van de arts en beende zonder hen een blik waardig te gunnen de wachtruimte uit.

‘Luister!’ Bravo Zes keek Charlie Negen scherp aan en greep hem met beide handen bij zijn hemd vast, trok hem naar zich toe. ‘Hou je ogen en oren open en pas goed op jezelf. Ik geef je één raad: vertrouw niemand. Niemand, hoor je me. Rij je ritten in volgorde. Bouw ervaring op. Wat anderen je ook proberen wijs te maken, bewaar de zwaarste rit tot het laatst. En zorg dat je er klaar voor bent.’

Bravo Zes gaf hem een stevige klap op zijn schouders, stond op en drentelde op zijn gemak naar de arts, die hoofdschuddend in de deuropening stond te wachten. Amper een minuut later kwam hij alweer naar buiten lopen. Hij knipoogde naar Charlie Negen. ‘Vier keer en nog geen schrammetje, wat zeg je daarvan! Zelf ben je nog maar een groentje en zal ik nog een laatste raad geven? Laat je nooit meer door anderen manipuleren . Ik drong voor en je had het niet eens door.’ Hij stak zijn hand op en verliet fluitend de wachtkamer. Charlie Negen schudde zijn hoofd, stond op en liep met lood in zijn schoenen de spreekkamer in.

3.

Het smeersel beet in zijn huid. De dokter beweerde dat het vel op zijn gezicht en in zijn nek binnen het uur zou genezen, de airbags hadden op die plekken slechts lichte verbranding veroorzaakt. Enkele ribben waren gekneusd, die waren met de weefselhersteller bestraald en over vier uurtjes moest alles weer als nieuw zijn. Tot die tijd mocht hij geen testrit rijden en dus had hij een soort van vrij. Hij kreeg een kleine stoffen buidel, met daarin een stapeltje geel-met-zwart geblokte reservestickers, een tubetje lijm en nog wat andere onderhoudspullen. Iedereen moest zijn stickers zelf in topconditie houden.

Charlie Negen deelde zijn kamer met drie anderen. Echo Vijftien liep er zenuwachtig haar rondjes en telde hardop af. Het was nog een half uur tot haar derde rit. Tranen biggelden over haar wangen en stipt elke tien minuten barstte ze in een hysterische driftbui uit.

‘Mens, ga toch zitten, ik word helemaal gek van dat gedrentel van je.’ Pappa Drie ging dreigend tegenover haar staan. Hij had vier ritten gereden, net als Bravo Zes. Echo Vijftien negeerde hem en liep gewoon om hem heen.

‘Emotioneel wrak,’ sneerde hij haar na. Hij keek Charlie Negen aan. ‘Echo staat voor Emotioneel wrak, neem dat maar van mij aan.’

‘Ze is gewoon een beetje zenuwachtig,’ voerde Charlie Negen ter verdediging aan.

‘Hoe kom je daar nu bij? Een model Echo wordt gebruikt om angstsensoren te testen, vandaar dat ze emotioneel ietwat – hoe zullen we het noemen – instabiel is. De nieuwste auto’s anticiperen op angstgevoelens. Tijdens een ongeval vangen sensoren stresssignalen op, zodat de auto tijdig kan anticiperen om de grote klap voor de inzittenden wat gerieflijker te maken. Je moet haar eens zien na haar testrit. Heerlijk, wat een serene rust hangt er dan in deze kamer. Dan staart ze een beetje dromerig voor zich uit, alsof ze in de zevende hemel is.’

Charlie Negen keek Pappa Drie niet begrijpend aan.

‘Ze krijgt stoffen geïnjecteerd. Pijnstillend, rustgevend, dat soort dingen. Het gebeurt vlak voordat de airbags reageren. De slachtoffers ondergaan het ongeluk terwijl ze in een heerlijk ontspannen roes verkeren en nagenoeg geen last van angst en paniek hebben, laat staan dat ze pijn voelen. Ze bedenken toch wat tegenwoordig.’

Charlie Negen stond versteld. Hijzelf hoefde alleen airbags, stootkussens en vangnetten te testen.

Pappa Drie leek zijn gedachten te raden. ‘Denk maar niet dat jij het makkelijk krijgt.’ Hij keek even naar Echo Vijftien, die een stukje verderop zachtjes jammerend haar rondjes draaide. ‘Luister,’ begon hij op geheimzinnige toon. ‘Er is een manier om het voor ons allemaal wat makkelijker te maken.’

‘Hoe bedoel je?’

‘We denken erover om te vluchten.’

Charlie Negen wist niet wat hij hoorde. ‘Vluchten?’

‘Niet zo hard! Echo Vijftien flapt er van alles uit tijdens haar emotionele buien, dus demp je stem alsjeblieft.’

‘Waarom wil je vluchten?’

‘Ik wil leven. Nog voor de vijfde rit willen we hier allemaal weg zijn.’

‘Je hebt al vier ritten gedaan, nog één en je bent vrij. Verpest het nou niet.’

‘Als, ja, als ik mijn laatste rit overleef, bedoel je. Het is de zwaarste rit en slechts weinigen komen er ongeschonden doorheen. Bijna niemand overleeft het, maar dat vertellen ze er wijselijk niet bij.’ Echo Vijftien kwam al rondjes draaiend nieuwsgierig dichterbij. ‘Kan ik op je rekenen?’ vroeg Pappa Drie op gedempte toon.

Charlie Negen schudde zijn hoofd.

Pappa Drie keek teleurgesteld. ‘Jammer. Erg jammer.’ Hoofdschuddend verliet hij de kamer.

Plotseling dreunde een monotone stem uit de muurspeaker. ‘Echo 15, nu melden bij de loods.’

Ze slaakte een ijzige gil en klampte zich met een radeloze blik aan Charlie Negen vast.

4.

De tweede rit viel hem eigenlijk best mee. Charlie Negen hield zijn handen netjes aan het stuur en zijn blik op de muur gericht. De veiligheidssystemen van de auto deden prima hun werk en krap een minuut later liep hij met een tevreden glimlach de hal uit.

De uren erna deed Charlie Negen weinig meer dan kijken naar *Testers Net*. Er was een documentaire over beroemde testers die hun vijf rit met succes hadden afgerond. Als beloning hadden ze stuk voor stuk een nieuw leven mogen opbouwen tussen de echte mensen. Sommigen waren er zelfs mee getrouwd en hadden nu kinderen. Een eigen auto, gewoon om mee te rijden en naar de radio te luisteren, niet om tegen een muur aan te smijten. De stickers, die buiten het testterrein uiteraard geen enkel nut meer hadden, hingen ingelijst als trofeeën aan de muur. Het zag er veelbelovend uit en Charlie Negen kon haast niet wachten, maar had nog drie ritten te gaan. Erg jammer dat Pappa Drie deze film niet zag, het kon een leuke oppepper voor hem zijn.

Charlie Negen sprong op en ging op weg naar de testhal, waar Pappa Drie rond deze tijd zijn laatste rit zou rijden. Pappa Drie zat zo in de put, hij kon wel een morele oppepper gebruiken dacht Charlie Negen zo. Bij de hal aangekomen bleek het er echter uitgestorven. De enige die hij tegenkwam was de slungelige jongeman die Charlie ook op zijn eerste werkdag had gezien. Dit keer had de jongen een honkbalpetje op zijn hoofd met een opvallend lange zonneklep. Hij leek diep in gedachten verzonken en liep met zijn blik omlaag gericht pal langs Charlie Negen heen.

De grote toegangsdeur van de loods was dichtgeschoven. Blijkbaar was op het allerlaatste moment het tijdstip van de test aangepast. Alhoewel? Er stond een bestelbusje voor de deur. Aarzelend en met een wee gevoel in zijn buik liep Charlie er naartoe. De achterdeur stond op een kier en hij gluurde naar binnen. Hij zag een brancard en hoorde iemand kreunen. Een geluid doorspekt met pijn. Dit was geen gewoon bestelbusje, het ding zat werkelijk volgepropt met geavanceerde medische apparatuur. Het was een onopvallende maar wel volledig ingerichte ambulance! Ongezien glipte Charlie Negen naar binnen.

Iemand lag met zijn gezicht van hem afgewend. ‘Pappa Drie!’ fluisterde Charlie Negen.

Het hoofd draaide langzaam zijn kant op en Charlie Negen staarde in opvallend heldere ogen. Hij schrok hevig. Dit was zijn kamergenoot Pappa Drie helemaal niet. Het was Bravo

Zes, de vriendelijke oude man die hij in de wachtkamer had ontmoet en die zo trots was op zijn onderscheiding. ‘Wat doe jij hier?’ fluisterde hij verbaasd.

Een blik van herkenning, een hand die onder het laken vandaan kwam. Charlie Negen pakte de uitgestoken hand voorzichtig vast.

‘Het is een grote leugen,’ sprak Bravo Zes moeizaam. ‘Het is een ordinaire truc om ons hier te houden. Zodat we meewerken en ons leven riskeren zonder te klagen. Nu pas weet ik het zeker, mijn jongen. Het is allemaal nep.’

‘Nep?’ stamelde Charlie Negen verbaasd. ‘Wat bedoel je?’

‘Niemand overleeft de vijfde rit, Charlie. Sommigen van ons halen de derde rit niet. Velen bezwijken tijdens rit vier. Maar de vijfde rit is altijd dodelijk. Maak dat je wegkomt voordat het zover is!’

‘Maar dit was jouw vijfde rit en je leeft nog,’ probeerde hij hem gerust te stellen. ‘Je hebt het gered en binnenkort maken ze een vrij man van je. Alles komt goed. Ze knappen je op en voor je het weet loop je alweer buiten in het zonnetje. Heus.’

Bravo Zes probeerde zijn hoofd te schudden. ‘Behalve echte mensen verlaat niemand het testcentrum levend. Ik heb ze over mij horen praten, daarnet. Wij dienen maar één doel, Charlie. Wij zijn crash dummy’s. Op een gegeven moment raken wij te zwaar beschadigd en dan worden de tests onbetrouwbaar. In de ogen van de mensen die ons gemaakt hebben zijn wij dan nutteloos. Rit vijf is een extreme test. Daar komt niemand onbeschadigd doorheen. Komt de klap te hard aan, dan is je leven verspeeld en ruimen ze je op.’

‘Ik weiger te geloven dat we niets meer dan wegwerpartikelen zijn. We zijn levende wezens.’

Bravo Zes kreeg een hoestaanval en gaf bloederig slijm op. Charlie Negen veegde het weg met een punt van het laken. Buiten klonken stemmen en onwillekeurig kromp Charlie Negen ineen. Hij hoorde voetstappen naderen.

Plotseling werd bij de arm beetgegrepen. ‘In vredesnaam, zorg dat er nooit een vijfde rit komt Charlie!’ De hand die hem vastgepakt had viel terug op de brancard. Charlie schoof hem eerbiedig terug onder het laken.

Hij keek radeloos om zich heen. Er waren weinig plekken waar hij zich kon verbergen. Alleen een smalle nis met een kledingrek tussen stapels aan de wand gezekerde kisten. Hij

wurmden zich er met moeite achter, vlak voordat iemand achterin de tot ambulance omgetoverde bestelbus klom en de deur achter zich sloot. In de cabine klonk gestommel. De motor werd gestart en ze reden weg.

De tocht duurde amper een minuut, maar Bravo Zes gilde bij elke hobbel en dat waren er heel wat. Terwijl Charlie Negen in angst afwachtte of hij ontdekt zou worden, hoorde hij hoe de brancard uit de wagen werd geschoven. Het geratel van wielletjes klonk en stief toen langzaam weg. Daarna bleef het pijnlijk stil. Voorzichtig kroop hij uit zijn benarde positie tevoorschijn en gluurde om de deur. Charlie sprong op het asfalt. Er hing een misselijkmakende, ondefinieerbare lucht.

De ziekenbestelbus stond naast een somber, uit grijze bakstenen opgetrokken gebouw. In een steegje stond een verweerde vuilniswagen. In deze uithoek van het ommuurde testterrein was Charlie Negen nog niet eerder geweest, maar zo lang was hij hier natuurlijk nog niet. Er hing iets aan de treeplank van de vuilniswagen en er half ondergeschoven lag iets nats en klefs. Het leek op slachtafval. Snel wendde hij zijn blik af en onderdrukte een braakneiging. Met bonzend hart sloop hij naar het gebouw toe. De deur aan de voorkant was niet afgesloten. Hij stapte een smalle gang in en hoorde werkgeluiden. Achter een deur bevond zich een werkplaats die volstond met zware apparatuur.

Twee mannen, het leken echte mensen, verrichtten er met bezwete gezichten hun werk. Een cirkelzaag kwam jankend op gang. Charlie Negen sloop onder dekking van enkele stellages met gereedschap en een rijtje werkbanken langzaam dichterbij. De cirkelzaag verstomde en het werd vreemd stil.

‘Ruim jij die bende maar op,’ commandeerde een van de mannen. ‘Dan ga ik alvast naar de wagen. Ik word onpasselijk van die lucht. Vangen!’ Er vloog iets rinkelend door de lucht. ‘Gooi die prullaria straks even weg, er zit een barst in. De kleren komen nog wel van pas, die neem ik mee.’

De ander stemde met hoorbare tegenzin toe.

Charlie Negen dook weg en hield zijn adem in toen een man met een bundel kleren onder zijn arm hem passeerde op weg terug naar de gang. De achtergebleven man ging mopperend aan het werk. Het geritsel van plastic zakken klonk. Er werd iets ingestopt, want er klonken ook vreemde, zompige geluiden. Heel even stak Charlie zijn hoofd omhoog uit zijn schuilplaats, om nog net te zien hoe de zakken zorgvuldig werden dichtgebonden. Plotseling

kwam de man recht op Charlie Negen toelopen. Hij maakte zich zo klein mogelijk. Luttele centimeters van hem vandaan bleef de man staan en met een wijde boog vloog een voorwerp door de lucht. Met een bons kwam het in de afvalcontainer terecht, waarnaast Charlie Negen zich verborgen hield. Hij ving een glimp op van het voorwerp vlak voordat het in de bak verdween. Het was een gouden ketting. Met een hanger waarop een bekend symbool stond afgebeeld. Hoe durfden ze dat prullaria te noemen! Het was een ereteken! Bijna was hij verbolgen opgesprongen uit zijn schuilplaats, maar net op tijd bedacht Charlie zich. Mopperend liep de man langs en verdween de gang in, een bundel plastic zakken achter zich aan slepend.

5.

Pappa Drie kwam naast hem zitten en keek hem bezorgd aan. Charlie Negen ontweek zijn blik. Hij beefde onophoudelijk en zijn gezicht voelde vreemd stijf aan, maar dat kwam niet door het middeltje dat de dokter hem gegeven had. Hij zat op bed, met zijn rug tegen de muur, de knieën hoog opgetrokken en zijn armen er omheen geslagen. Zijn kin rustte op een knie. Zo zat hij nu al minstens twee uur. Verderop hing Echo Vijftien met een gelukkig gezicht languit in een comfortabele stoel. Zo te zien was haar rit prima verlopen.

Pappa Drie wist zich geen raad. Uiteindelijk biechtte hij op dat zijn vijfde testrit was uitgesteld. Nou ja, de rit was uiteraard wel doorgedaan, de ritten gingen immers altijd door. Maar hij had met iemand geruild. Een vrijwilliger was in zijn plaats gegaan. Daar had Pappa Drie nu flink spijt van. De Regelaar had hem laten weten dat de test uitstekend was verlopen en dat zijn vervanger er volledig ongeschonden doorheen was gekomen. Stom! Pappa Drie had nu een vrij man kunnen zijn! Hij zuchtte en staaarde voor zich uit.

Charlie Negen knikte dof. Voor hem was het niet nieuw. Hij wist wie de vervanger was en kende diens echte lot. Ze hadden Bravo Zes koelbloedig vermoord. In stukken gezaagd en in goedkope plastic zakken afgevoerd met een smerige vuilniswagen.

‘Ik heb mij teveel met mijn ontsnapingsplan beziggehouden,’ klaagde Pappa Drie met een gepijnigde blik in zijn ogen. ‘Ik was verblind en heb vandaag een fantastische kans voorbij laten gaan. Dat gebeurt mij echt geen tweede keer.’ Kordaat stond hij op. ‘Morgen zal ik zelf rijden!’ vastberaden klemde hij zijn kaken op elkaar.

Een paar dagen later onderging Charlie Negen zonder veel geestdrift zijn derde testrit. Hij doorstond de crash buitengewoon goed. De Regelaar was dolenthousiast en wilde een ereteken voor hem aanvragen, maar Charlie bedankt voor de eer. Zelf had hij vurig gehoopt dat hij er het leven bij zou laten. Het kon maar voorbij zijn. Alles was toch nutteloos. Hij leefde een uitzichtloos bestaan.

Pappa Drie was zich al dagen aan het verbijten. Zijn allerlaatste testrit werd keer op keer uitgesteld wegens technische problemen met zijn testauto. Hij ijsbeerde met gebalde vuisten door de kamer, urenlang en zonder onderbreking. Aangezien Echo Vijftien ook nog eens onverwacht heftig op de kalmerende middelen van haar vierde testrit reageerde en inmiddels

ongeveer een etmaal in een meer dan euforische stemming was, dreef de hele situatie Charlie Negen bijna tot waanzin.

Ondanks alles verliep ook Charlie's vierde rit zonder noemenswaardige incidenten. Sneller dan verwacht kwam krap een dag later dan ook het gevreesde moment: zijn vijfde en tevens laatste rit. Met gebogen hoofd slofte hij naar de loods, waar de Regelaar nerveus heen en weer liep en aanwijzingen naar zijn personeel schreeuwde. Hij stuurde Charlie Negen zonder pardon terug naar buiten, want die was veel te vroeg aangekomen. De Regelaar zei dat Charlie beter een paar rondjes om de loods kon lopen dan binnen zijn mannen voor de voeten lopen.

Op de hoek van een bijgebouwtje botste Charlie Negen tegen iemand op. Hij mompelde een excuus.

‘Geen probleem, joh.’

Charlie zag grote bleekblauwe ogen in een stickerloos gezicht.

‘Wow. Jij bent testrijder, niet?’ Vol verwachting keek de slungelige jongen hem aan.

Charlie knikte. Wat anders kon hij zijn?

‘Ik mag sinds een maand ook rijden.’

‘Waar zijn je stickers dan?’ ontglipte Charlie.

De jongen keek hem schaapachtig aan. Iets in die blik was vreemd, maar Charlie Negen kon het niet goed plaatsen. Ineens bedacht hij dat mensen juist muren ontweken en er bij voorkeur niet frontaal tegenaan botsten. ‘Jij werkt zeker in de loods,’ zei hij daarom maar.

‘Van ome Bram mag ik af en toe meehelpen. Oom is die vrolijke meneer die de baas is van alle testrijders.’ De jongeman waar toch iets fundamenteels aan leek te mankeren keek hem stralend aan. ‘Ik doe heel belangrijke klusjes voor hem.’

Ome Bram. Dat moest de Regelaar zijn.

‘Testrijder!’ De jongen sprak het vol eerbied uit en liet zijn blik bewonderend langs Charlie Negen gaan. ‘Dat lijkt mij echt fantastisch. Altijd in de nieuwste auto's rijden. Belangrijk werk doen. Super veel indruk maken. En die stickers...’ Zijn ogen glimmen terwijl hij vluchtig met zijn vingers langs zijn eigen stickerloze wangen streek.

‘Na de vijfde rit denk je daar vast heel anders over,’ bromde Charlie Negen. Zijn eigen stickers zagen er inmiddels oud en versleten uit en met weemoed dacht hij terug aan zijn ontmoeting met Bravo Zes in de wachtruimte. Het leek al weer zo lang geleden.

‘Ik word altijd weggestuurd op het moment dat ze gaan rijden. Ome Bram zegt, daar komen anders alleen maar brokken van.’ Hij wees naar achteren. ‘Daar verderop op het parkeerterrein staat die van mij. Een blauwe met een witte streep over het dak. Als ik erin rijd, doe ik altijd alsof ik ook testrijder ben. Ik scheur dan heel hard van het terrein af. Jipie-ajee! De portier die kent mij. Dus meestal doet-ie al van verre de slagboom omhoog. Anders moet ik stoppen. Om mijn pasje te gebruiken, snap-ie?’ Zijn ogen werden groot, alsof hij zojuist een groot geheim had verklapt.

Charlie Negen had medelijden met de jongen en legde een hand op zijn schouder. ‘Misschien mag je binnenkort een echte rit rijden. Je bent er aan toe, ik zie het aan je.’

‘Meen je dat?’ Hoop gloeide op.

‘Zodra ome Bram stickers aan je geeft, ben je er klaar voor. Maar nu moet ik echt gaan.’ Onopvallend frummelde Charlie Negen aan de stoffen buidel met stickers en reparatiespullen, die hij altijd trouw aan zijn riem had hangen. ‘Ik loop nog één keer een blokje om, want mijn vijfde rit begint straks. Dat is de mooiste en belangrijkste van allemaal.’ Zonder nog te dralen beende Charlie Negen weg, terwijl een vurig verlangen in hem opbloeide. *En alsjeblieft, roept mij niet terug!* bad hij in stilte.

‘Hé!’

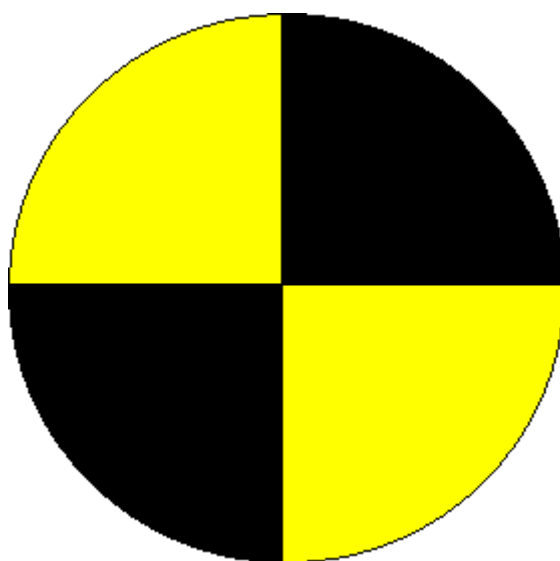
Shit. Had Charlie de situatie dan toch verkeerd ingeschat? In dat geval was alles verloren. Terwijl hij zich omdraaide zonk de moed hem in de schoenen, maar toen zag hij dat de jongen met een hand achter zijn rug gedraaid van de grond opveerde. Licht stotterend zei hij: ‘Je hebt... ik bedoel... succes straks!’

Charlie Negen voelde zijn wangen gloeien. ‘Bedankt kerel! Ik weet zeker dat je binnenkort een prima testrijder wordt.’ Snel vervolgde Charlie zijn weg. Eén keer keek hij over zijn schouder, net op tijd om te zien hoe een slungelige gedaante naar de voorzijde van de loods rende.

6.

Vandaag was zo'n dag dat alles in de soep dreigde te lopen. De Regelaar was zo geconcentreerd bezig om alles weer op de rails te krijgen, dat hij de testrijder niet eens binnen zag komen. Juist toen hij zich afvroeg waar de crash dummy van die dag in vredesnaam uithing, ontwaarde hij een schim achter het getinte glas van de testwagen. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes tot hij de stickers met vlakjes zag en een duim die enthousiast werd opgestoken. De Regelaar knikte, stapte achter de beschermende glaswand en gaf het startsein. Het licht veranderde in groen en de auto accelereerde. Heel even dacht hij een opgewonden kreet vanuit de auto te horen. Hij moest zich wel vergissen, maar toch zweerde de Regelaar dat hij de testrijder 'Jipie-ajee!' hoorde uitroepen.

Op het moment dat de testauto tegen de betonnen wand knalde en bloedrood kleurde, passeerde een blauwe auto met een witte streep over het dak met hoge snelheid de portier die behulpzaam de slagboom omhoog hield.

2003-2011 Kees Krick

www.keeskrick.com